

Переправа, переправа, берег лівий, берег правий...

З'єднує Башино й Угольці понтонний міст. Люди задоволені ним, бо не так давно доводилось добиратися з одного села в інше на човнах. А коні... Коні, чомусь не діставивши берега, ставали положливими і неодноразово падали в Горинь.

Мости... Місточки... Вони з'єднують міста і села. Багато їх розкидано по річках, струмочках. Але не всі вони досконалі. Якщо одні стрімко біжать через повноводну Горинь, то інші, вже давно відслуживши своє призначення, гойдаються серед тихих вод, мов на морських хвилях.

Проте без мостів не обійтися. Добре знають про це мешканці Башино й Уголець. Пам'ятають вони, як навесні повноводна Горинь відносила далеко від свого місця старенький міст, що був єдиною сполукою між двома селами. Навіть молодшим учням доводилось добиратись з Башино в Уго-

лецьку школу на човнах, а старшокласники опісля романтичної переправи йшли на уроки в Бугринську середню школу. Був тут свій переправний. І гукали з однієї сторони Горині на другу:

— Дядьку, перевезіть!..

А потім річка входила в свої береги. Міст ловили, ремонтували і знову ставили на звичне місце.

Лише кілька років тому підприємець Леонід Бондар зробив добру справу, проклавши понтонний міст. І тепер у башинців і мешканців Уголець вирішилась проблема з переправою. Ідуть мостом автомобілі, трактори, коні... Проте останні чомусь, не дістаю-

чись берега, ставали положливими і, неодноразово розгублюючись, падали в Горинь. Башинка Марія Герасимчук надовго запам'ятала, як своєю чорною кобилкою спокійно виїхала з боку Уголець на міст, а через декілька хвилин тварина заіржала, стала на диби і шубовснула у воду. Тому довелося з нею попрощатися. Тепер Герасимчуки придбали іншого коня, але не ризикують виїжджати ним на міст, бо добряче налякані попередньою пригодою.

А цієї осені на тому ж місці кінь Дмитра Грабчука разом із повним возом картоплі також опинився в Горині. На щастя, він не встиг потонути.

— Розумний цей коник, — говорять сельчани, — втримався на плаву.

І коня, і картоплю витягнули з води, хоч і довго довелось її сушити.

Надія ОЛЕКСІЄВЦЬ.